

посланика, с тим да седамдесет одсто од овог броја припада грчкој а тридесет одсто турској заједници. Мандат посланика траје пет година, а организација рада, одлучивања и друга питања унутрашње организације се регулишу по узору на рад и одлучивање других парламената. Због двојачке националне структуре Кипра, председник Представничког дома је Грк а потпредседник Турчин, као што је паритетно решено и питање скупштинских и административних секретара парламента. Судску власт у земљи врше судови на челу са Високим судом као највишом судском инстанцом а посебну судску институцију чини Уставни суд који врши контролу уставности и законитости и одлучује о питањима која се тичу исправности избора.

в) Устав Републике Турске од 1961.

Овај Устав припада типу републиканских устава послератног (после II св. рата) периода, с тим да је донет у светлу извршене Револуције од 1960. која је означила величанствену победу народа надахнутог турским национализмом. По овом Уставу Турска Република је правна, национална, демократска, световна и социјална држава у којој сувереност припада турском народу. Уставом је успостављен парламентарни режим заснован на подели на законодавну извршну и судску власт. Законодавна власт припада Великој народној скупштини, извршна председнику Републике и Министарском савету а судска власт независним судовима. Велика народна скупштина је дводомна и састоји се од Народне скупштине и Сената с тим да је Народна скупштина (450 посланика) изабрана општим правом гласа на период од четири године а Сенат на период од шест година и састављен од 150 чланова изабраних општим правом гласа и 15 чланова које одреди председник Републике.⁷⁸ Председник Републике је шеф државе и он представља земљу и народ а бира га Велика народна скупштина на период од 7 година. Он је политички неодговоран јер у смислу парламентаризма ту одговорност преузимају министри (влада) својим премапотписом. Премијер руководи владом, њеном политиком, и координира рад министра, а Министарски савет, сходно принципима парламентаризма, сноси колективну одговорност пред парламентом. Поред изгласавања неповерења влади од Велике народне скупштине, и извршна власт повратно може да утиче на парламент и његову егзистенцију. Тако премијер може да тражи од председника Републике да се распишу нови избори за Народну скупштину уколико Кабинету буде и